

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

**NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!**

DUMINICA A 8-A DUPĂ PAȘTI
(†) Pogorârea Duhului Sfânt
(Cincizecimea sau Rusaliile)

DUMINICA POGORĂRII SFÂNTULUI DUH

Sărbătorim astăzi Pogorârea Sfântului Duh, zi în care Domnul Iisus Hristos și-a împlinit făgăduința dată Sfinților Apostoli. I se mai zice și Duminica Cincizecimii, fiindcă în ziua a cincizecea după Învierea lui Hristos s-a pogorât Sfântul Duh în chip de limbi de foc peste ucenicii Domnului, zi în care, umplându-se de harul Sfântului Duh, ei au început a grăi în felurite limbi mărturiile lui Dumnezeu.

Această Pogorâre a Sfântului Duh a făgăduit-o Domnul Iisus sfinților Săi ucenici, zicând: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da vouă, ca să fie pururea cu voi”. „Iar Mângâietorul, Duhul cel Sfânt, pe Care îl va trimite Tatăl, întru numele Meu, Acela vă va învăța pe voi toate și vă va aduce aminte de toate cele ce v-am grăit vouă” (Ioan 14, 6, 26).

Într-adevăr, când s-a pogorât Duhul Sfânt, El a făcut prea înțelepți pe sfinții ucenici, umplându-i de lumină, de putere, de râvnă și de toate harurile dumnezeiești. Abia după aceea ucenicii Domnului au ieșit în toată lumea, săvârșind minuni, întorcând pe păgâni de la închinarea idolilor, semănând pretutindena dogmele credinței.

Sfânta Evanghelie care s-a citit astăzi, amintește de harurile ce le-au primit, prin Pogorârea Sfântului Duh, cei care au crezut în Hristos: „Iar în ziua cea din urmă, ziua cea mare a praznicului, Iisus a stat între ei și a strigat cu glas puternic: de însetează cineva să vină la Mine și să bea”. (Ioan 7, 37)

Acestea zicând Mântuitorul, a arătat îndată și harurile pe care le primesc cei ce cred în El, zicând: „Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pântecul lui”. (Ioan 7, 38)

Prin râuri de apă vie se înțeleg îndestulările dumnezeieștilor învățături ale purtătorilor de Duh Apostoli, care, pescari fiind și neînvățați, cu atâta duhovnicească înțelepciune grăiau, încât, după Pogorârea Duhului Sfânt peste ei, au uimit pe toată lumea și i-a adăpat cu apa cea vie a credinței. Evanghelistul Ioan tâlcuiește astfel aceste cuvinte: „Iar aceasta a zis despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce cred într-Însul, căci încă nu era peste ei Duh Sfânt, căci Iisus încă nu se preamărise”. (Ioan 7, 39)

Prin aceste cuvinte se arată că râurile de apă vie sunt de la Duhul cel Sfânt, pe care Apostoli L-au primit în ziua Cincizecimii. Prin Sfântul Duh, cei ce au crezut, s-au făcut râuri de dumnezeiești învățături ale credinței

în Hristos și izvoare ale propovăduirii dreptei credințe. **Duhul Sfânt a fost totdeauna împreună cu Tatăl și cu Fiul. Precum soarele n-a existat niciodată fără rază și fără lumină, tot așa niciodată Tatăl nu a fost fără Fiul și fără Duhul Sfânt.**

La Rusalii Duhul Sfânt s-a descoperit și a dat daruri fără măsură Sfinților Apostoli, întemeind Biserica.

Tot în Evanghelia de astăzi, Hristos spune: „Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi

urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8, 12) Prin aceste cuvinte, Iisus a adăugat binefacerile de care vor avea parte cei ce vor crede în învățătura Lui, adică omul care crede în Mine și păzește poruncile Mele scapă de întunericul cel veșnic și de osânda păcatului și ajunge la Lumina cea neînserată a vieții celei veșnice și a împărăției lui Dumnezeu. ❖

Părintele Dinu

SFÂNTA TREIME – ICOANĂ A DESĂVÂRȘITEI UNIRI ȘI MODEL AL TRĂIRII ÎN UNITATE

În ziua întâi a Rusaliilor sau a Pogorării Duhului Sfânt sărbătorim, în chip special, întemeierea Bisericii creștine, iar ziua a doua este o încununare a sărbătorilor creștine, care ne amintesc, în fiecare an, despre cele ce a făcut Dumnezeu pentru noi de la începutul lumii și până astăzi. Ziua de astăzi ar trebui să fie cea mai mare sărbătoare din tot timpul anului, deoarece ea este o sărbătoare a lui Dumnezeu Însuși, în Treimea Persoanelor Sale. Dacă lui Dumnezeu Tatăl I se atribuie, în mod special, crearea lumii, a universului și a omului (la care au participat și Fiul și Duhul Sfânt), dacă Fiul lui Dumnezeu Și-a asumat opera de răscumpărare și mântuire a lumii (cu participarea Tatălui și a Duhului Sfânt) și dacă prin Sfântul Duh s-a continuat lucrarea de sfințire prin Biserica întemeiată de Hristos, iată că prin toate aceste acte divine omenirea a primit dovada supremei iubiri și a implicării lui Dumnezeu în mântuirea noastră. De aceea, Sfânta Treime, ca adevăr fundamental al existenței lui Dumnezeu, este piscul suprem al Revelației divine și, în același timp, gestul suprem al dragostei pentru noi, oamenii, ce-l purtăm chipul.

Învățătura despre Sfânta Treime este și rămâne, de-a pururi, o taină – taina tainelor, pe care mintea n-o poate cuprinde. Mintea noastră mărginită nu poate cuprinde pe Cel Nemărginit și Necuprins, Dumnezeu din veșnicie, Unul în Ființă, dar întreit în Persoane. „A mărturisii necunoștința în cele care privesc pe Dumnezeu este semnul unei mari cunoștințe”, spunea Sfântul Chiril al Ierusalimului, iar raportarea aceasta este cea firească, pe care trebuie să o avem în fața măreției divine, de smerită recunoaștere a neputinței noastre de a cuprinde pe Cel necuprins.

Dar Dumnezeu, fiindcă ne iubește și Se vrea recunoscut de noi, „în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin proroci, iar în zilele mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul” (Evrei 1, 1). Pe Dumnezeu, în Treime, Îl cunoaștem însă doar atât cât ne este îngăduit și de folos pentru mântuire, doar ce ni s-a descoperit, din îngăduința Sa dumnezeiască și iubitoare, prin Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție, mai întâi nedeplin, prin patriarhii și prorocii Legii celei Vechi, apoi desăvârșit în Fiul – după plinirile Legii celei Noi – urmând apoi a fi privegheați haric, în Împărăția Sa, Biserica, prin Duhul Sfânt, spre viață curată și sfințenie, până la sfârșitul veacurilor.

În Vechiul Testament avem câteva referiri, oarecum voalate, despre Persoanele Sfintei Treimi, ca teofania de la Mamvri (Facere cap. 18) etc. Ceea ce a cunoscut Avraam în chipul acelei anume revelații, ceea ce s-a descoperit peste vremi prorocului Isaia, în cântarea serafimilor care proslăveau pe Dumnezeu

repetând întreit „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot” (Isaia 6, 3), s-a arătat nouă desăvârșit, la vremea cuvenită, prin Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Sfânta Treime este prezentă în mod foarte clar și cu referiri exprese în Noul Testament: la Buna-Vestire (Luca 1,35); la Botezul Domnului (Matei 3, 16-17); prin adresarea Mântuitorului către Apostoli când îi trimite la propovăduire: „Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh...” (Matei 28, 19-20); și în multe alte texte scripturistice care subliniază existența celor Trei Persoane distincte ale Dumnezeirii și, totodată, unitatea lor ființială cu însușirile specifice: Tatăl – ca principiu necauzat, Fiul – născut din veci din Tatăl și Duhul Sfânt – purces din veci din Tatăl.

Acestei slujiri a Preasfintei Treimi s-au dăruit și Sfinții Părinți, în legământul lor față de Biserică, cea una, sfântă, sobornicească și apostolească. Icoana unității Sfintei Treimi a fost pentru ei totdeauna chipul desăvârșitei uniri și model al trăirii în unitate, pe

care au apărut-o, ori de câte ori au apărut nefericite abateri de la adevărul ortodox, cu mult curaj și dăruire, iar Crezul dreptei credințe, însușit sinodal la primele două Sinoade Ecumenice, ne arată în fiecare cuvânt marea grijă și credincioșie patristică față de tezaurul revelației mântuitoare. Atât de adânc înrădăcinată a fost în cugetele lor păstrarea nealterată a dreptei credințe și trăirea ei autentică, încât rodul ei spiritual a fost el însuși un semn al binecuvântării dumnezeiești dăruite spre a fi păstrată permanent în inimi, prin harul Domnului Iisus Hristos, al dragostei lui Dumnezeu Tatăl și al împărtășirii Duhului Sfânt.

Se cuvine să luăm aminte la exemplul de statornicie în credință al Sfinților Părinți, trăind în viața de zi cu zi adevărul dreptei credinței și închinării noastre neștirbite, în dragoste și unitate unii cu alții, spre mântuirea sufletelor noastre și spre slava Celei deoființă și nedespărțitei Preasfintei Treimi, sub al Cărei scut și ocrotire să ne punem cu toții. ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

Sfântul Luca al Crimeei: „Rugați-vă neîncetat!”

„Rugați-vă neîncetat”

nu înseamnă numai să citești rugăciuni, să faci închinăciuni și să mergi la biserică. Lucrurile nu stau așa.

Putem să ne rugăm neîncetat, mereu și pretutindeni.

Singurul lucru de care avem nevoie este ca inima să ne fie dispusă la rugăciune.

Ea ar trebui să fie smerită și să plângă neîncetat pentru nevrednicia și păcatul ei, plină de teamă dinaintea măreției lui Dumnezeu, pe Care Îl insultăm prin păcatele noastre.

Dacă inima ne este astfel, atunci vom fi mereu întru rugăciune și la muncă, și acasă. ❖

FACEȚI-VĂ, VĂ ROG DIN TOT SUFLETUL, ȘI O ÎMBRĂCĂMINTE PENTRU DUMNEZEU!

În Biserică, Hristos este prezent cu trupul său euharistic, deci este prezent trupește, pentru că pe Sfânta Masă se află Trupul și Sângele Lui. Când se sfințește o biserică, Dumnezeu îi trimite un înger păzitor și apărător al ei. Aceasta pentru că sfințirea bisericii este botezul ei. Și așa cum nouă ne-a dat prin botez un înger păzitor, tot așa și bisericii.

În timpul Sfintei Liturghii, îngerii lui Dumnezeu se coboară în biserică ca să slăvească împreună cu oamenii pe Dumnezeu în Treime. „Cât de înfricoșător este locul acesta?” Aceasta nu este alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta este poarta cerului. Așadar, în biserică trebuie să intrăm cu multă evlavie, în ea trebuie să intrăm cu credință, cu frică de Dumnezeu și cu dragoste.

Mulți creștini intră în biserică în felul acesta și află în ea Raiul. Intră în ea cu îmbrăcăminte cuviincioasă și smerită, așa cum se potrivește locului sfânt al lui Dumnezeu. Se întâmplă însă, mai ales în lunile de vară, ca multe femei, dar și bărbați să intre în biserică cu îmbrăcăminte indecentă și provocatoare. Priveliștea aceasta înseamnă lipsă de respect față de Dumnezeu și lipsă de respect față de semenii.

Îmbrăcăminte indecentă a femeilor pricinuieste sminteală bărbaților și tinerilor care vin la biserică să-L slăvească pe Dumnezeu. Și venind aici află sminteală. Noi, preoții, din rușine de multe ori nu am vorbit despre această situație. Fenomenul acesta s-a generalizat chiar și la sfintele

mănăstiri, încât multe femei vin fără rușine să se împărtășească cu Sfintele Taine cu această nerușinată îmbrăcăminte.

Nici bărbații nu sunt mai decenti. Îi vedem adesea cu pantaloni scurți, cu cămăși deșuchiate, o priveliște dezgustătoare, care-ți taie pofta de rugăciune și de viață.

Trebuie să oprim acest rău.

Cer bărbaților și femeilor să fie plăcuți lui Dumnezeu printr-o îmbrăcăminte cuviincioasă în Sfânta Biserică, pentru ca Dumnezeu să le audă rugăciunile pe care le fac pentru familiile lor.

Sfântul Pavel spune că îmbrăcăminte femeilor trebuie să fie „podoabă de cinste” și ele să se îmbrace cu „sfială și întreagă

înțelepciune” (I Tim. 2, 9).

Așadar, precum aveți o îmbrăcăminte pentru casă, una pentru plimbare, alta pentru dans, faceți-vă, vă rog din tot sufletul, o îmbrăcăminte pentru Dumnezeu! Însă îmbrăcăminte pentru Dumnezeu să nu fie ca cea pentru dans. Luați aminte la îmbrăcăminte decentă a înaintașilor noștri. Atât femeia creștină cât și bărbatul creștin trebuie să poarte îmbrăcăminte cuviincioasă nu numai în sfintele biserici, ci peste tot. Când femeia și bărbatul leapădă sfiala și merg spre nudism, acesta este un semn de decădere socială și de venirea vremurilor din urmă. ❖

Părintele Dinu

Jertfa plăcută lui Dumnezeu este duhul umilit, inima înfrântă și smerită

Aceasta este starea pe care Dumnezeu o vrea de la noi când intrăm în biserică.

Ne pregătim cu inima și cu mintea, ne pregătim trupul și ne înveșmântăm pe măsură. Ființa noastră - în integralitatea ei - trebuie să fie pregătită pentru venirea la biserică, începând de la starea lăuntrică. Venim deci, la slujbe și Sfintele Taine, cu frică de Dumnezeu și cu credință, cu dragoste și cu frângere de inimă, cu dorința fierbinte de a ne întâlni cu Dumnezeu și de a cunoaște voia Lui, de a ne ruga lui Dumnezeu și de a asculta cuvântul Lui. Bine este să avem trăirea vameșului și nu îndrăzneala fariseului.

Și deloc de mică importanță este modul în care ne îmbrăcăm atunci când intrăm în biserică. Am auzit de multe ori – e drept, mai cu seamă la cei care vin din când în

când la biserică – că nu contează cum vii îmbrăcat, căci Dumnezeu se uită la inima ta și nu la haine. Dimpotrivă! Când inima se schimbă, când este plină de dragoste și evlavie pentru Dumnezeu, se schimbă nu numai interiorul tău, ci și exteriorul. Pentru a-I arăta lui Dumnezeu că Îl cinstești, că știi ce virtuți îi plac Acestuia. Smerenia și mai ales decența sunt printre ele. Iar dacă ai citit măcar Noul Testament, ai descoperit în mai multe locuri rânduielile legate de modul în care ne îmbrăcăm.

Acest lucru trebuie să-l aibă în vedere atât bărbații, dar mai cu seamă femeile. Buna-cuviință, decența trebuie să ne caracterizeze. Este de ajuns ca noi, femeile, să privim mai atent sfintele icoane, iar Maica Domnului este un model pentru femei. Astfel, ele vor înțelege că atunci când intră în biserică trebuie să poarte haine decente și să fie

cu capul acoperit - pentru îngeri, tâlcuiesc unii Părinți.

Îmbrăcăminte decentă în biserică înseamnă lungimi decente ale hainelor – rochii și fuste sub genunchi, pentru femei, pantaloni lungi pentru bărbați. Fără haine transparente, mulate sau cu talie joasă sau care descoperă prea mult din corpul nostru. Fără maieuri în loc de tricouri sau bluze decente. Nu intrăm în biserică ca și cum am merge la plajă, la discotecă sau petrecere.

E simplu: vino îmbrăcat ca pentru întâlnirea cu Dumnezeu în rugăciune adâncă, în smerenie și cinste adusă lui Dumnezeu.

Fiecare se îmbracă după cum îi este sufletul și după cum simte, în Biserică nu există „uniforme”. Simplu, curat, demn. În biserică, naturalețea este liantul care unește și desăvârșește. Sfântul Apostol Pavel atrage atenția: „Bărbații să se roage

în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie și fără de șovăire. Asemenea și femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-și lor podoaba din sfială și din cumințenie, nu din păr împletit cu aur, sau din mărgăritare, sau din veșminte de mult preț, ci din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu” (I Timotei, 2, 8-10).

Acest lucru îl știau și înaintașii noștri.

Cum se îmbrăcau ei în duminici și sărbători la biserică? În straiile de sărbătoare. Acel rând de veșminte curate, care nu se deosebeau în general ca formă, material, croială de cele purtate în viața de zi cu zi. Dar cât de frumoase și demne erau! Și azi, când îmbrăcăm o ie, o cămașă populară sau un port întreg, ne simțim atât de bine, pentru că ele îmbină tradiția, cu eleganța simplității și a creativității.

De la portul popular învățăm cum să ne îmbrăcăm frumos și decent în biserică.

Vă invităm deci ca în biserică să purtați cât mai des costumul popular și veți înțelege cum trebuie să ne îmbrăcăm la sfintele slujbe, cum să stăm în rugăciune în fața lui Dumnezeu și a semenilor noștri și cum trebuie să cinstim locul în care ne aflăm. ❖

Maria Buleu

SFÂNTUL CUVIOS IUSTIN CEL NOU DE LA MĂNĂSTIREA CELIE

Sfântul Iustin Popovici (1894-1979) a fost arhimandrit la Mănăstirea Celie, doctor în teologie, profesor al Universității din Belgrad și mai ales un mare duhovnic. A fost unul dintre teologii de seamă ai Serbiei, poate cel mai mare, lucrările sale fiind fundamentale pentru teologia secolului al XX-lea. Sfântul a fost canonizat la 2 mai 2010.

Sfântul Iustin Popovici s-a născut la Vranje, în ziua de Buna Vestire a anului 1894, primind numele Blagoje, după denumirea sârbească a marelui praznic creștin. Părinții săi, Spiridon și Anastasia, erau fii de clerici și oameni foarte credincioși. Blagoje era cel de-al treilea copil al familiei.

A urmat cursurile de nouă ani ale Seminarului Teologic din Belgrad. În timpul Primului Război Mondial, pe când era student la seminar, a fost de ajutor la spitalul militar din Niș. În anul 1916, i-a cerut binecuvântarea mitropolitului Dimitrie, viitorul patriarh sârb, să fie tuns în monahism. După tundere a urmat exilul în Anglia, apoi la Petrograd, unde s-a înscris la Academia Teologică, dar în curând, după Revoluția bolșevică, a mers din nou în Anglia, înscriindu-se la cursurile de teologie la Universitatea din Oxford. Teza sa de doctorat, „Religia și filosofia la Dostoievski”, a iscat controverse în mediul academic, făcându-l pe călugărul Iustin să revină, în anul 1919, acasă, fără diplomă.

Curând patriarhul Dimitrie îl trimite la studii la Atena, unde părintele Iustin obține diploma de doctor în teologie, cu disertația „Problema personalității și a cunoașterii în învățăturile Sf. Macarie Egipteanul”.

Întors în Serbia, a fost profesor la Seminarul din Carloviț, predând Noul Testament, dogmatica și patrologia. La Seminarul din Carloviț a fost hirotonit ieromonah. Părintele Iustin este trimis în Cehoslovacia ca vicar al episcopului Iosif Cvijovici. Deși sinodul decide hirotonirea sa în treapta de episcop,

părintele Iustin refuză cinstea episcopală, spunând că nu este vrednic de aceasta.

În anul 1934 a fost numit profesor la Facultatea de Teologie din Belgrad. A tradus literatură teologică și ascetică și a scris cele două volume ale Dogmaticii. După cel de-al Doilea Război Mondial, părintele Iustin a viețuit mai mult la mănăstiri, de unde a și fost arestat de autoritățile comuniste. În anul 1948, după eliberarea din închisoare, în urma mijlocirii patriarhului Gavriil, părintele Iustin se retrage la mănăstirea de maici Celie. Până la sfârșitul vieții, părintele Iustin va predica fără frică, pentru aceasta fiind continuu urmărit și persecutat. Sfântul Iustin este, prin scrierile sale, un critic la adresa mișcării ecumenice.

De ziua Bunei Vestiri a anului 1979, părintele Iustin a adormit întru nădejdea învierii, iar acum mijlocește înaintea Tronului Celui Preaînalt pentru toți creștinii ortodocși. ❖

Sfințirea Capelei

Duminică, 19 iunie 2022, va avea loc sfințirea capelei parohiei noastre, dar și a cantinei sociale și a grădiniței. După cum știți, pictura capelei a fost realizată de pictorul Daniel Fericean.

Sfințirea va fi făcută de Preasfințitul Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Așadar, lucrările la Așezământul Social se apropie de finalizare, prin grija și efortul material a multor enoriași. Rămâne încă o lucrare importantă, cea a căminului de de bătrâni.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 12-19 Iunie 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 12.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Paști – (†) Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliiile) - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 13.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfânta Treime - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 15.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 17.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 18.06	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 19.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sf. Liturghie